Ultima legenda a Olimpului

Aripile îl dureau îngrozitor. Portiunile golase atrãgeau umezeala ce-i intrase definitiv în oase. Era greu sã mai gãsesti un loc uscat în sala cea mare. Lespezile se fisuraserã si pârãiase reci izvorâserã prin crãpãturi, udând încãltãrile preacinstitilor zei. Pocalele lor zãceau aruncate pe sub mese, asteptând-o pe Hebe sã le umple si sã le împartã din nou. Hebe era printre putinele care-si mai fãceau datoria în Olimp. Munca o istovea atât de tare încât, ca sã-si revinã, se arunca în bratele oricui era dispus sã-i asculte frustrãrile. Nimfele erau, de obicei, cele mai disponibile, dar si satirii stiau sã asculte. Hefaistos se împãcase cu Afrodita care, la rândul ei, se împãcase cu Hera si Atena. Formaserã un grup dezmãtat si se distrau adeseori împungându-l cu niste bete lungi de aur, ascutite în vârf, vrând sã-l facã sã danseze. Miscã-te, gloabã bãtrânã, râdeau crudele, doar te hranesti cu carne de titan. Se zbãtea cât putea de demn, chinuindu-se sã parã cã suferã nu în fata lor, ceraind îndurare din ochi de la schiopul divin, dar bãrbosul, ametit de bãuturã, nu fãcea decât sã mângâie în nestire coapsele dezgolite ale Afroditei. Uneori, mâinile lui pãroase întâlneau si alte mâini, dar era obisnuit de mult cu situatia asta.
Atelierele de sub Etna stãteau închise mai tot timpul, locul unde se fãuriserã sceptrul lui Zeus, tridentul lui Poseidon, scutul lui Heracles devenise o halã pustie, cu un singur foc aprins în care, când mahmureala i-o permitea, fãcea brose si paftale pentru regina lui.
Oamenii stricaserã totul. Olimpul era plin de fosti muritori care fuseserã zeificati, de eroi si bastarzi divini ce transformaserã mãretul lãcas într-un spatiu aglomerat în care se benchetuia în continuu. Apucãturile lor meschine îi pierduserã pe zei. Acestia lãsaserã în seama lor orânduiala lumii si se refugiaserã în orgii. Fostii pãmânteni adusesã de pe tãrâmurile lor de origine tot felul de prafuri si seminte pe care, când le aruncau în foc, rãspândeau o aromã ce-i ametea pe toti, lãsându-i vlãguiti prin colturi, cu gura rânjind strâmb si ochi strãlucitori. Cel care cãzuse cel mai tare pradã viciului era Apollo ce, din frumosul efeb de odinioarã, se transformase într-un bãtrânel cu dintii stricati, cu barba rarã si vesnic murdarã de mâncare. Nimeni nu-l mai bãga în seamã cu exceptia lui Hermes ce-i mai juca mici farse ce-i înveseleau pe semizei si curtezane. Lira sta nefolositã, corzile ei fuseserã înlocuite cu fire din tunica Demetrei si Apollo nu-si dãduse seama decât când vroise sã o schimbe pe un praf nou venit tocmai de pe câmpiile Traciei.
Vulturul se târî cãtre deschizãtura în formã de arc de boltã care slujea drept fereastrã. Stele luceau în noaptea cea neagrã. Ca într-o oglindã, focurile oamenilor le rãspundeau de pãmânt. Era vremea. Pânã în Caucaz era cale lungã si zborul lui era din ce în ce mai greoi. Pornea în fiecare noapte mai devreme. Se oprea tot mai des pe câte-un vârf munte, trãgându-si sufletul, blestemându-l pe Zeus pentru pedeapsa nemiloasã. Nu-l pedepsise doar pe Prometeu ci mai ales pe el, tovarãsul sãu credincios. Din sala alãturatã i se auzea sforãitul. Temutul zeu se tinea încã bine. Pânã si sforãitul îi era maiestuos. De câtva timp cobora mai rar pe Pãmânt

dupã muritoare, spre bucuria Herei, si-si omora plictisul aruncând cu fulgerul în niste cercuri pe care le scrijelise în piatrã. Îi initiase si pe altii în jocul ãsta si lucru nemaivãzut, le împrumuta fulgerul sã loveascã si ei. Când vreunul nimerea cercul din mijloc rãcneau ca niste apucati. Trecuserã vremurile când fulgerul îsi revãrsa vãpaia dumnezeiascã peste feciorii tãrânei.

În fata lui se deschideau un hãu întunecat. Întoarse capul si aruncã o ultimã privire în sala de banchete. Apoi, bãtând, din aripile golase, se avântã în vãzduh. În urma lui, vântul rostogolea pocalele, izbindu-le de lespezi.
Cãtre rãsãrit bezna începuse sã se subtieze. Aerul rece îl îndemna sã dea din aripi repede, îsi simtea sângele colindând în fortã arterele, muschii se încordarã ca în tinerete si se lãsã, pentru câteva minute, cuprins de betia zborului. Uitase de decrepitudinea din muntii Tesaliei, de lesurile zeilor beti, de certurile si trãdãrile lor si în minte îi veniserã imaginile de dupã înfrângerea titanilor când, împreunã cu Zeus, împãrtea lumea în regate. Hades însusi îl rugase sã intervinã pe lângã prea-puternic ca sã primeasca infernul. Pe vremea aceea, simpla lui aparitie impunea teamã si respect cãci clontul lui era simbolul puterii noului stãpân al Universului. O durere aprigã în plãmâni îl readusese la realitate. În apropiere nu era nici un pisc de munte si se vãzu silit sã coboare înspre câmpie. Rãsufla greu si-si aduse aminte cã, pe vremuri, putea zbura cu un taur în ghiare. Acum abia îsi mai putea duce propria greutate. Trebuia sã fie atent sã nu dea de oameni, ultima oarã, recunoscându-l, aruncaserã în el cu pietre si crengi, blestemându-l pentru stãpânul lui cel crud si neomenos ce nu-si mai arãtase de mult bunãvointa pentru semintia lor. Se odihni câtva timp, cu inima tremurând, asteptându-se din clipã în clipã sã nimereascã peste el o hoardã de barbari iesiti la vânãtoare. Abia când se avântã iar în vãzduh, se simti din nou în sigurantã. Nu se mai lãsã purtat de entuziasm si înaintã bãtând rar din aripile-i uriase, negândindu-se decât la distanta care trebuia acoperitã.
Titanul îl astepta. Sub lanturile fãurite de Hefaistos, Prometeu sta neclintit, asteptându-si vrãjmasul ce-i mânca maruntaiele de treizeci de ani. Noaptea întreagã se desfãta privind focurile oamenilor, cei care trãiserã pânã la venirea lui sub pãmânt, ca niste furnici, în vãgãuni ascunse soarelui. Acum îsi fãceau case însorite din cãrãmizi, mâncau carne friptã, îmblânzeau întunericul cu torte luminoase. Tot ce vedea îl umplea de fericire, îi dãdea o putere uriasã. Dimineata, când vulturul olimpian apãrea din negurã si ciocul de fier îi scurma rarunchii, mâna lui smulgea din penele dihaniei. Nu se refãceau niciodatã.

---

4 = slaba; 10 = excelenta

Adresa e-mail (necesara)	**Nota:**
	Ultin

doriti sa fiti notificat cand apar noi povestiri?

OK

(**online)**